

POSESIJOS OBSESIJA

Kolektyvinis monologas apie nuosavybę
Originalaus „She She Pop“ kūrinio „Besessen“ adaptacija

Kūrybinė grupė

She She Pop (Vokietija), Rimantas Kmita, Mikas Žukauskas, Jonas Žukauskas (Lietuva)

Dramaturgai She She Pop: Sebastian Bark ir Ilija Papatheodorou

Lietuviško teksto autorius, vertėjas Rimantas Kmita

Meninė bendradarbė She She Pop: Alisa Tretau

Titrų parengimas PANTHEA

Vadybininkės Agnė Pulokaitė (LNDR), Elke Weber (She She Pop), Rūta Rocher (Goethe's institutas Vilniuje)

Prodiuseriai

She She Pop, Lithuanian National Drama Theatre, Goethe Institut

Projektą remia Tarptautinis Goethe's instituto koprodukcijų fondas
Ypatinga padėka Viktorijai Ivanovai (in memoriam)

Lapkričio 5 d. 18 ir 20 val.

Lietuvos nacionalinis dramos teatras, Didžioji salė (įėjimas per Odminių g.)

Nuosavybė tapo vienu kertinių žmonių sugyvenimo klausimų: jeigu nieko neturi, turi parsiduoti. O tie, kuriems priklauso daug, tampa apsėsti to, ką turi. Esame nuosavybės apsėstųjų bendruomenė. Savo darbe „Besessen“ (2016, Berlynas) kolektyvas „She She Pop“ pakvietė į susitikimą, į agorą, į erdvę, kurioje susitinka žmonės ir kalbasi. Pjesės tekstas kreipiasi į žiūrovus, nors šiuo atveju reikėtų sakyti į susitikimo dalyvius, piliečius, žmones, ir kviečia juos įvardinti dalykus. Kas mes esame, kas kalba, kas yra pakviestas kalbėti ir atstovauti, formuoti visuomenę, o kas lieka už borto ir neturi jokių galimybių? Net ir kalbėti ar teisės būti išgirstam. Tokiu būdu suteikiama nauja prasmė „teatru be publikos“: čia nuskamba polifoninis monologas, kuriame nėra aktorių, o publika tapatinasi su ant scenos projektuojamame tekste „prabylančiomis“ visuomenės grupėmis. Lietuviška „Besessen“ adaptacija pavadinimu „Posesijos obsesija“ išlaiko originalią formą ir koncepciją. Prie lietuviškos teksto versijos ir tyrimo dirbo vokiečių ir lietuvių kūrėjai.

Pajamos formuoja mūsų sąmonę. Mūsų galimybės siekti ne tik išsilavinimo, karjeros, bet ir kūrybingo gyvenimo nėra vienodos. Ir tai nepriklauso vien nuo mūsų pastangų ir darbo, labai daug lemia visuomenės struktūra, socialinės klasės, gimimo vieta, mokykla, draugai. Kartais ir jų nelabai yra iš ko rinktis. Neretai, to net negalime aiškiai įvardyti.

Pjesės originalas kalba apie pajamų nelygybę Vokietijoje ir jo pasekmes visuomenėje. Pasirodyme Vilniuje „She She Pop“ kolektyvas kartu su lietuvių kūrėjais

į publiką kreipsis su klausimais apie emigraciją, dingusį ir nebeįmanomą (?) solidarumą (vienybę?). Mes skirtingi kaip daugiabučio gyventojai. Mūsų kilmė, mūsų pajamos, mūsų vieta visuomenėje, bet dėl kai kurių dalykų mes turime susitarti. O kai kada kartu dainuojame bendras dainas, kurios tinka mums visiems. Bet ar tai didina mūsų solidarumą?

Rimantas Kmita

Rašytojas, vertėjas, literatūrologas. 2003 m. Klaipėdos universitete baigė literatūrologijos studijas, o 2008 m. Vilniaus universitete apgynė daktaro disertaciją apie moderniąją lietuvių poeziją sovietmečiu. Išleido tris poezijos rinkinius: „Nekalto prasidėjimo“ (1999, Zigmō Gėlės-Gaidamavičiaus premija), „Upės matavimas“ (2002), „Švelniai tariant“ (2009). Tai daugiausia kasdienybės estetika grįsti verlibrai, neretai žaidžiantys su gatvės šnekamąja kalba. Kartu su Marku Roduneriū 2013 m. iš Berno tarmės išvertė ir išleido Pedro Lenz romaną „Čia aš varatarius“ (Der Goalie bin ig). 2016 m. pasirodė romanas „Pietinia kronikas“ šiauriečių šnekamąja kalba apie dešimtojo dešimtmečio pradžią proletariškame mieste, patiriančiame naujai atkurtos valstybės sukrėtimus.

Jo eilėraščiai išversti į anglų, lenkų, rusų, vokiečių, čekų kalbas, romano fragmentai verčiami į anglų, vokiečių ir kitas kalbas.

R. Kmita taip pat yra literatūros tyrinėtojas, LRT radijo laidos „Literatūros akiračiai“ vedėjas. Dėstė Vilniaus ir Klaipėdos universitetuose, šiuo metu dirba Lietuvių literatūros ir tautosakos institute.

Mikas Žukauskas

Lietuvos kino ir teatro režisierius, montažo režisierius, vaizdo projekcijų kūrėjas. Pastaruoju metu ypač daug dirba teatre, taip pat aktyviai bendradarbiauja su kitų meno sričių kūrėjais bendruose projektuose, kuria muzikinius klipus. 2012 m. sukūrė debiutinį trumpametražį dokumentinį filmą „Dievas sukūrė viską, išskyrus kilimą“, kuris paskelbtas geriausiu savo kategorijoje „Sidabrinių gervių“ apdovanojimuose. 2015 m. šiuose apdovanojimuose jo dokumentinis filmas apie lenkų teatro režisierių Krystianą Lupą nominuotas kaip geriausias ilgametražis dokumentinis filmas bei geriausias montažo režisieriaus darbas. Kūrėjas įvertintas ir teatre – 2017 m. kolektyviniu Auksiniu scenos kryžiumi už geriausią spektaklį vaikams ir jaunimui „Apie baimes“.

Jonas Žukauskas

Architektas, architektūros tyrėjas ir kuratorius. Studijavo skulptūrą Vilniaus dailės akademijoje, vėliau architektūrą London Met Architektūros fakultete Londone; baigęs studijas Architektūros Asociacijoje (AA) Londone gavo architekto diplomą. Jonas Žukauskas buvo Baltijos paviljono – bendros parodos, atstovavusios Lietuvai,

Latvijai ir Estijai Tarptautinėje architektūros parodoje Venecijos architektūros bienalėje 2016 m., bendrakuratorius ir komisaras. 2018 m. jo kartu su Jurga Daubaraite kuruotas projektas The Baltic Material Assemblies sujungė Architektūros Asociacijos (AA) ir Karališkojo Britų Architektų Instituto (RIBA) parodų erdves. Jono Žukausko erdvinė praktika dokumentuoja, tiria ir kuria geopolitinės ir visuomeninės kaitos architektūrą.

She She Pop

Kolektyvas susikūrė 10-ojo deš. pabaigoje Gyseno universiteto Taikomojo teatro studijų institute. Kolektyvo nariai: Sebastianas Barkas, Johanna Freiburg, Fanni Halmburger, Lisa Lucassen, Mieke Matzke, Ilija Papatheodorou and Berit Stumpf. Scena šiam kolektyvui pirmiausia yra erdvė, kurioje priimami sprendimai, tikrinamos įvairios dialogo ir visuomenės sanklodos formos, priimami arba atmetami socialiniai ritualai bei normos. Savo kūryba jie siekia tyrinėti socialines ribas, bei pasitelkdami menines formas peržengti jas neišeinant iš teatro erdvės rėmų.

Dauguma kolektyvo narių yra moterys, o jų darbo specifika išimtinai kolektyvinė. Čia nėra režisieriaus, kaip nėra dramaturgo ar aktorių. Tekstus ir idėjas jie vysto visi kartu, spektaklis jiems – visų jo sukūrimo dalyvaujančių kūrėjų nuopelnas ir meninė atsakomybė.

Nuo 1998 m. kolektyvas kuria Berlyne. Nuo 2003 m. jų nuolatiniai prodiuseriai ir partneriai yra HAU (Hebbel am Ufer) teatras.